

DA

DA

DA

EUROPA-KOMMISSIONEN

Bruxelles, den 12.7.2010
KOM(2010)371 endelig

2010/0199 (COD)

Forslag til

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV

**om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/9/EF om
investorgarantiordninger**

SEK(2010)846
SEK(2010)845

BEGRUNDELSE

1. BAGGRUNDEN FOR FORSLAGET

Direktiv 97/9/EF om investorgarantiordninger¹ blev vedtaget i 1997 og supplerer direktivet om investeringsservice i forbindelse med værdipapirer², som på det tidspunkt regulerede ydelse af investeringsservice i EU. Direktivet om investeringsservice er siden blev afløst af direktivet om markeder for finansielle instrumenter³ (MiFID). Ifølge investorgarantiordningsdirektivet skal kunder, der modtager investeringsservice fra investeringsselskaber (herunder kreditinstitutter), have garantibeløbet udbetalt under særlige omstændigheder, hvor selskabet ikke er i stand til at tilbagelevere de midler eller finansielle instrumenter, som det opbevarer på kundens vegne.

Ti år efter at investorgarantiordningsdirektivet trådte i kraft og umiddelbart efter finanskrisen, er det rette tidspunkt at undersøge, hvordan investorgarantiordningsdirektivet fungerer. Der er ikke noget, der tyder på, at finanskrisen førte til flere krav til garantiordninger under investorgarantiordningsdirektivet. Kommissionen har imidlertid i de senere år modtaget en lang række klager fra investorer om anvendelsen af investorgarantiordningsdirektivet i et antal vigtige sager med store investortab. Klagerne vedrører først og fremmest ordningernes dækning og finansiering og forsinkelser i forbindelse med udbetaling af garantibeløbet. Undersøgelsen af investorgarantiordningsdirektivet er også sammen med undersøgelsen af direktivet om indskudsgarantiordninger⁴ og undersøgelsen af forsikringstageres beskyttelse et vigtigt element i Kommissionens politik til styrkelse af EU-lovgivningen om finansielle tjenester, jf. meddelelsen om fremdrift i den europæiske genopretning⁵. Den er ligeledes en reaktion på målsætningen på G-20-plan om at stoppe smuthuller i lovgivnings- og overvågningssystemet og målsætningen om at genoprette investortilliden til det finansielle system.

Dette initiativ indgår i en større pakke om garantiordninger, som kommer til at omfatte et forslag om ændring af investorgarantiordningsdirektivet og et forslag om ændring af indskudsgarantiordningsdirektivet samt en hvidbog om forsikringsordninger.

2. HØRING AF INTERESSEREDE PARTER

Forslaget er resultatet af en omfattende og vedvarende dialog med og høring af alle større interesserede parter, herunder værdipapirtilsynsmyndigheder,

¹ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/9/EF af 3. marts 1997 om investorgarantiordninger (EFT L 84 af 26.3.1997, s. 22).

² Rådets direktiv 93/22/EØF af 10. maj 1993 om investeringsservice i forbindelse med værdipapirer (EFT L 141 af 11.6.1993, s. 27).

³ Direktiv 2004/39/EF (EUT L 145 af 30.4.2004, s. 1).

⁴ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 94/19/EF af 30. maj 1994 om indskudsgarantiordninger (EFT L 135 af 31.5.1994, s. 5).

⁵ Kommissionens meddelelse til forårsmødet i Det Europæiske Råd - Fremdrift i den europæiske genopretning (KOM(2009) 114 af 4.3.2009).

markedsdeltagere, nationale investorgarantiordninger og forbrugere. Der blev foretaget en indkaldelse af meningstillkendegivelser i form af en offentlig høring fra 9. februar til 8. april 2009⁶. Der blev sendt spørgeskemaer til nationale investorgarantiordninger og afholdt et møde med dem den 9. februar 2010⁷. Der blev afholdt et særligt møde den 3. september 2009 for at indhente synspunkter fra erhvervslivet og investorsammenslutninger. Dette arbejde bygger også på iagttagelser og bidrag fra Ekspertgruppen vedrørende de Europæiske Værdipapirmarkeder (ESME)⁸ og Det Europæiske Værdipapirudvalg (ESC)⁹. Heri indgår desuden resultaterne af en undersøgelse foretaget af Oxera - Beskrivelse og vurdering af nationale investorgarantiordninger oprettet i henhold til direktiv 1997/9/EF - fra februar 2005¹⁰.

3. KONSEKVENSANALYSE

Kommissionen foretog i overensstemmelse med sin handlingsplan for en bedre lovgivning en konsekvensanalyse af politikalternativer. Politikmodellerne vedrørte især finansieringen af ordningerne, udbetalingsfrister, garantiordningens dækning og garantiens størrelse.

Den enkelte politikmodel blev vurderet på grundlag af følgende kriterier: investorbekyttelse og -tillid, lige konkurrencevilkår for så vidt angår den beskyttelse, der ydes for forskellige typer investeringer eller tjenester i EU, og omkostningseffektivitet, dvs. i hvor høj grad modellen opfylder de opstillede mål og medvirker til, at værdipapirmarkederne fungerer omkostningseffektivt og effektivt¹¹.

⁶ Kommissionens tjenestegrene modtog 70 bidrag. Alle ikke-fortrolige bidrag findes på Kommissionens websted:

http://ec.europa.eu/internal_market/consultations/2009/investor_compensation_en.htm.

⁷ Der blev udsendt to spørgeskemaer vedrørende den måde, de nationale investorgarantiordninger fungerer på, i juni 2009 og november 2009.

⁸ ESME var et organ, som rådgav Kommissionen, og som var sammensat af aktører fra og eksperter i værdipapirmarkederne. Det blev nedlagt af Kommissionen i april 2006 ved Kommissionens afgørelse 2006/288/EF af 30. marts 2006 om nedsættelse af en ekspertgruppe vedrørende de europæiske værdipapirmarkeder, som kan give juridisk og økonomisk rådgivning om anvendelsen af EU's værdipapirdirektiver (EUT L 106 af 19.4.2006, s. 14), og fungerede indtil udgangen af 2009.

⁹ Det Europæiske Værdipapirudvalg (ESC), oprettet ved Kommissionens afgørelse 2001/528/EF (EFT L 191 af 13.7.2001, s. 45), varetager både en komitologifunktion i henhold til Rådets afgørelse 1999/468/EF af 28. juni 1999 om fastsættelse af de nærmere vilkår for udøvelsen af de gennemførelsesbeføjelser, der tillægges Kommissionen (EFT L 184 af 17.7.1999, s. 23), som ændret ved afgørelse 2006/512/EF (EUT L 200 af 22.7.2006, s. 11), og en funktion som rådgiver i forbindelse med værdipapirer. Det består af repræsentanter på højt niveau for medlemsstaterne med en repræsentant for Kommissionen som formand. Der fandt drøftelser sted på møder i ESC den 14. november 2008, den 11. februar 2009 og den 15. juli 2009.

¹⁰ Undersøgelsen er tilgængelig på http://ec.europa.eu/dgs/internal_market/docs/evaluation/national-investor-rep2005.pdf.

De synspunkter, der kommer frem i Oxera-undersøgelsen, afspejler ikke nødvendigvis Europa-Kommissionens holdning. Oxera er en privat virksomhed, som Europa-Kommissionen har indgået en aftale med om at foretage undersøgelsen. Ansvar for de erklæringer og holdninger, der kommer frem i undersøgelsen, påhviler virksomheden. Europa-Kommissionen støtter ikke Oxera-rapporten, men bruger den som informationskilde i forbindelse med undersøgelsen af investorgarantiordningsdirektivet.

¹¹ Arbejdsdokument fra Kommissionens tjenestegrene, der ledsager forslaget til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om ændring af direktiv 97/9/EF om investorgarantiordninger (SEK(2010) 845).

4. FORSLAGETS RETLIGE ASPEKTER

4.1. Retsgrundlag

Forslaget er baseret på artikel 53, stk. 1, i TEUF.

4.2. Nærhed og proportionalitet

Målene med forslaget kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne. Den nuværende EU-ramme indeholder kun minimumsharmoniseringsprincipper og lader det være op til medlemsstaterne at fylde den ud. De problemer, man er stødt på i visse medlemsstater, viser imidlertid, at der er behov for yderligere og navnlig mere omfattende harmonisering på EU-plan for at sikre, at direktivets mål opfyldes i EU.

Hovedproblemerne med anvendelsen af direktivet er nemlig, at det giver medlemsstaterne vide skønbeføjelser. Målet med forslaget er at få et indre marked for investeringsservice til at fungere bedre samt at øge investorbeskyttelsen og investortilliden i EU. Det har navnlig til formål at forbedre den måde, investorgarantiordningsdirektivet fungerer på, at præcisere investorgarantiordningsdirektivets anvendelsesområde under hensyntagen til finanskrisen og nylige ændringer i EU's lovgivningsrammer, at lukke huller i lovgivningssystemet og fjerne uligheder i beskyttelsen af kunder i investeringsselskaber og bankindskydere. I lyset af de nuværende forskelle i den måde, ordningerne fungerer på nationalt, indfører forslaget fælles regler for at sikre en vis harmonisering af finansieringen af ordningerne og af den daglige praksis; det er også grundlaget for at indføre en låntagningsmekanisme de nationale ordninger imellem som en sidste udvej for at kompensere for midlertidige behov i forbindelse med ordningerne ud fra en nøje vurdering fra Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndigheds side og en forpligtelse til at tilbagebetale et lån inden for en frist på højst fem år.

Endvidere er der spørgsmål som f.eks. den nuværende manglende garanti for investorer, der på grund af en depositars eller tredjemands misligholdelse ikke kan inddrive deres aktiver eller lider tab i forbindelse med værdien af deres andele eller aktier i et investeringsinstitut, hvor der skal findes en løsning på EU-plan, eftersom andre løsninger kunne føre til fragmentering af beskyttelsen af investorer på EU-markederne. I betragtning af at ydelse af investeringsservice er en grænseoverskridende aktivitet, bør investeringsselskaber behandles ens i de forskellige medlemsstater, når de ikke er i stand til at tilbagelevere kunders aktiver; investorer i alle medlemsstater bør have samme beskyttelsesniveau. Denne konsekvente tilgang er nødvendig for at undgå problemer med konkurrencevilkårene investeringsselskaber imellem i forskellige medlemsstater og konkurrenceforvridning mellem banker og investeringsselskaber.

Endvidere blev beskyttelsesniveauet for bankindskydere øget ved ændringen af direktivet om indskudsgarantiordninger (direktiv 94/19/EF¹² – indskudsgarantiordningsdirektivet). Desuden er den måde, indskudsgarantiordninger fungerer på, blevet ændret for at harmonisere omfanget af dækningen, fremgangsmåder og tidsplaner for udbetaling, finansieringsmekanismer og gensidig solidaritet ordninger imellem. Investeringselskaber bør ikke undermineres på grund af øget beskyttelse i bankindskudssektoren. Derfor er der behov for at vurdere beskyttelsesniveauet for investorer på EU-plan og tage hensyn til situationen på

¹² EFT L 135 af 31.5.1994, s. 5.

EU-markederne og enhver ændring i EU-lovgivningen, som måtte få konsekvenser på investeringsområdet.

Forslaget tager allerede hensyn til de to direktivers forskellige underliggende mål. Indskudsgarantiordningsdirektivets mål er overvejende bankstabilitet, fordi banker risikerer, at indskyderne forsvinder, hvis de er af den opfattelse, at deres indskud ikke er sikre, og forsøger at hæve dem samtidigt. Investorgarantiordningsdirektivet beskytter investorer mod risikoen for svig, administrativ forsømmelse eller driftsfejl, som gør investeringsselskabet ude af stand til at tilbagelevere kunders aktiver. Forslaget bibeholder den sektorspecifikke lovgivnings særlige karakteristika.

Forslaget overholder proportionalitetsprincippet, da alle løsninger er blevet vurderet ud fra deres omkostningseffektivitet, og de respekterer de særlige markedsforskeligheder i medlemsstaterne. Forslaget går ikke videre end nødvendigt for at nå de opstillede mål; det bibeholder navnlig, når det er relevant, minimumsharmoniseringsprincipper, f.eks. vedrørende den måde, medlemmerne af garantiordningerne skal bidrage til ordningen på. Indførelsen af en låntagningsordning de nationale ordninger imellem er i overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, i og med at den ikke har indvirkning på medlemsstaternes finanspolitiske ansvar, den er en sidste udvej, som forudsætter forudgående anvendelse af andre finansieringsmekanismer (almindelige og ekstraordinære bidrag fra medlemmer), udlånsmuligheden forudsætter, at den låntagende ordning betaler renter og forpligter sig til at betale lånet tilbage, og den er begrænset i tid og omfang.

4.3. Detaljeret gennemgang af forslaget

4.3.1. Tilpasning til MiFID – Omfattede tjenester og klassificering af kunder – Artikel 1, nr. 2), og bilag I

Investorgarantiordningsdirektivets anvendelsesområde er i øjeblikket afgrænset ved henvisning til investeringsservice som defineret i direktivet om investeringsservice¹³. Investorgarantiordningsdirektivet beskytter investorer, når et selskab ikke er i stand til at tilbagelevere de finansielle instrumenter eller midler, som det opbevarer på en kundes vegne i forbindelse med investeringsservice.

MiFID har ophævet investeringsservicedirektivet og udvidet anvendelsesområdet for tjenester, der er omfattet af den sektorspecifikke lovgivning (f.eks. er driften af multilaterale handelsfaciliteter (MHF) nu omfattet af anvendelsesområdet for MiFID). Der er også opstået en række tekniske problemer som f.eks. dækningen af selskaber alt efter omfanget af deres tilladelse (dvs., hvorvidt selskabet har tilladelse til at opbevare kundeaktiver).

Den foreslåede ændring præciserer, at enhver form for investeringsservice og -aktiviteter, som falder ind under MiFID, burde være omfattet af investorgarantiordningsdirektivet, og at hvis selskaber faktisk opbevarer kundeaktiver (uanset restriktioner i deres tilladelse eller arten af deres investeringsservice), burde kunder være berettiget til at være dækket af garantiordningen i investorgarantiordningsdirektivet. Dette gælder uanset om

¹³ I artikel 1, nr. 2), henvises til investeringsservice som defineret i artikel 1, nr. 1), i direktiv 93/22/EØF (investeringsservicedirektivet) samt tjenesteydelsen anført i afsnit C, punkt 1, i bilaget til nævnte direktiv.

selskabet gør dette i strid med en begrænsning i sin tilladelse (som f.eks. forhindrer det i at opbevare kundeaktiver eller handle med detailkunder) og uanset arten af den investeringsservice, det yder (f.eks. hvis det driver en MHF). Denne foranstaltning vil gøre det muligt for private investorer at gå ud fra, at de er dækket af investorgarantiordningsdirektivet, uden at de behøver at tjekke de nærmere detaljer i et selskabs tilladelse. Den vil også føre til større sammenhæng i den måde, medlemsstaterne anvender investorgarantiordningsdirektivet på, hvilket vil bidrage til, at investorgarantiordningsdirektivet fungerer efter hensigten.

En anden ændring, som hidrører fra MiFID-bestemmelser, vedrører klassificering af kunder. Investorgarantiordningsdirektivet finder nemlig potentielt anvendelse på alle kategorier af investorer. Mere sofistikerede kunder er imidlertid normalt i stand til at udvælge og overvåge de formidlers aktiviteter, som de overlader deres aktiver. Desuden gør garantiløftet (i øjeblikket 20 000 EUR) typisk direktivet målrettet mod "mindre investorer"¹⁴. Af den grund kan national lovgivning i medlemsstaterne i øjeblikket indeholde bestemmelser om, at professionelle og institutionelle investorer¹⁵ kan udelukkes fra dækningen¹⁶ i henhold til bilag I til investorgarantiordningsdirektivet.

Da investorgarantiordningsdirektivet kom før MiFID, er der ikke sammenfald mellem listen over professionelle og institutionelle investorer i investorgarantiordningsdirektivet og den tilsvarende liste i MiFID¹⁷. Dette kan skabe komplekse situationer i garantifasen, hvor de kunder, der er klassificeret som professionelle i forbindelse med levering af tjenester, ikke nødvendigvis svarer til de kunder, som kan udelukkes fra dækning ifølge investorgarantiordningsdirektivet.

I forslaget tilpasses klassifikationen af kunder i investorgarantiordningsdirektivet til MiFID's definition af kunder, der anses for professionelle. Dette vil skabe større sammenhæng og klarhed og forenkle garantiordningers og investorers situation, da der vil være sammenhæng mellem de to direktiver. Tilpasningen til klassifikationen af kunder, der anses for professionelle, vil skabe sikkerhed og også føre til bedre beskyttelse for mellemstore virksomheder, som i øjeblikket kan udelukkes fra den beskyttelse, der ydes i henhold til investorgarantiordningsdirektivet, skønt de normalt klassificeres som detailkunder i henhold til MiFID¹⁸. En henvisning til MiFID's definition af kunder, der anses for professionelle, bevirker en automatisk tilpasning af investorgarantiordningsdirektivet til kommende ændringer af MiFID.

¹⁴ Se f.eks. henvisningen til mindre investorer i investorgarantiordningsdirektivets betragtning 4.

¹⁵ En liste over sådanne investorer findes i bilag I til investorgarantiordningsdirektivet.

¹⁶ Artikel 4, stk. 2, i og bilag I til investorgarantiordningsdirektivet.

¹⁷ MiFID – bilag II.

¹⁸ I øjeblikket er selskaber, som opfylder mindst to af følgende kriterier, altid i stand til at fremsætte krav om garantibeløb i henhold til investorgarantiordningsdirektivet: Samlet balance $\leq 4\,400\,000$ EUR, nettoomsætning $\leq 8\,800\,000$ EUR, gennemsnitligt antal ansatte ≤ 50 . I henhold til MiFID kan kun større selskaber, der opfylder mindst to af følgende kriterier, i og for sig klassificeres som professionelle kunder: Samlet balance $\geq 20\,000\,000$ EUR, nettoomsætning $\geq 40\,000\,000$ EUR, egenkapital $\geq 2\,000\,000$ EUR. Som følge heraf ville anvendelsen af MiFID-definitioner indsnævre anvendelsesområdet for selskaber, som kan udelukkes i henhold til investorgarantiordningsdirektivet.

4.3.2. *Misligholdelse fra en tredjemandsdepotinstitutions side – Artikel 2, stk. 2, artikel 12*

Investorgarantiordningsdirektivet beskytter investorer, når et selskab ikke er i stand til at tilbagelevere de finansielle instrumenter eller midler, som det opbevarer på en kundes vegne i forbindelse med investeringsservice. I henhold til MiFID kan finansielle instrumenter opbevares på to forskellige måder: i) af investeringsselskabet selv, der opbevarer finansielle instrumenter for en kunde, eller ii) af en depotinstitution (en "tredjemandsdepotinstitution"), som selskabet normalt udpeger¹⁹. Investorer kan derfor ikke blot blive udsat for, at selskabet misligholder sine forpligtelser, men også at et depot gør det. I et tilfælde, hvor en tredjemandsdepotinstitution ikke er i stand til at tilbagelevere de finansielle instrumenter til sin kunde, kan kunden ikke få udbetalt noget garantibeløb fra den garantiordning, der er oprettet i henhold til investorgarantiordningsdirektivet. Det skyldes, at garantiordninger i henhold til investorgarantiordningsdirektivets nuværende anvendelsesområde kun er tilgængelige for investorer, hvis investeringsselskabet har mistet deres finansielle instrumenter "af årsager, der er direkte forbundet med dets finansielle situation". Som følge heraf er der i henhold til investorgarantiordningsdirektivet en forskel i beskyttelsesniveauet for investorer, som har erhvervet et finansielt instrument, alt efter om det er selskabet selv eller en tredjemandsdepotinstitution, der opbevarer deres aktiver.

I forslaget ændres artikel 2, stk. 2, for at udvide garantien til at omfatte investorers krav i forbindelse med et selskab, der ikke er i stand til at tilbagelevere finansielle instrumenter på grund af, at en tredjemandsdepotinstitution ikke er i stand hertil. Denne foranstaltning omhandler det mulige hul, der ville opstå, hvis en tredjemandsdepotinstitution ikke er i stand til at opfylde sine forpligtelser. Investeringsselskaber er fortsat ansvarlige for at træffe alle rimelige forholdsregler for at inddrive aktiver fra en depotinstitution.

I forslaget ændres artiklen ikke til at omfatte en institution, hvor et investeringsselskab har deponeret midler, og som ikke kan indfri sine forpligtelser. Grunden til denne forskel er, at der i direktiv 2006/73/EF om gennemførelse af MiFID findes en liste over de få institutioner, hvor kunders midler må deponeres (en centralbank, et kreditinstitut, en bank, der har tilladelse i et tredjeland, eller en godkendt pengemarkedsfond)²⁰. Der sondres således mellem behandling af midler og behandling af finansielle instrumenter, idet ikke-regulerede enheder kan udpeges til deponering af kunders finansielle instrumenter under overholdelse af påpasselighedskriterierne fra det pågældende investeringsselskabs side. Denne anden ordning berettiger til en anden behandling i henhold til investorgarantiordningsdirektivet.

¹⁹ Artikel 16 og 17 i direktiv 2006/73/EF om gennemførelse af direktiv 2004/39/EF for så vidt angår de organisatoriske krav til og betingelserne for drift af investeringsselskaber samt definitioner af begreber med henblik på nævnte direktiv.

²⁰ Artikel 18 i direktiv 2006/73/EF.

4.3.3. *Misligholdelse fra et investeringsinstituts depositars side – Artikel 1, stk. 4, artikel 2, stk. 1, artikel 2, stk. 2b, artikel 4a, artikel 5, artikel 10, stk. 1, artikel 12*

Forvaltning af institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter)²¹ er ikke en MiFID-investeringservice. Derfor dækker investorgarantiordningsdirektivet ikke investeringsinstitutter og deres deltagere i tilfælde, hvor der lides tab som følge af misligholdelse fra et investeringsinstituts depositars eller underordnede depotinstitutions side. Denne situation er imidlertid indholdsmæssigt sammenlignelig med den i punkt 4.3.2 beskrevne, hvor der lides tab som følge af misligholdelse fra et investeringsselskabs depotinstitutions eller underordnede depotinstitutions side.

Derfor vil den foreslåede foranstaltning give investeringsinstituttets deltagere ret til at få garantibeløbet udbetalt af investorgarantiordningen, hvis aktiverne ikke kan tilbagebetales til investeringsinstituttet på grund af misligholdelse fra et investeringsinstituts depositars eller underordnede depotinstitutions side. Definitionen af "investor" i artikel 1, nr. 4), omfatter en deltager i et investeringsinstitut, og en række artikler ændres, så de dækker misligholdelse fra et investeringsinstituts depositars eller underordnede depotinstitutions side (artikel 2, 4, 5, 10, 12). Da forslaget går ud på at beskytte investeringsinstitutter eller investeringsinstitutters depositarer eller underordnede depotinstitutioner, bør omkostningen ved denne udvidede dækning bæres af disse enheder snarere end af investeringsselskaber. I lyset af det valg, der er truffet om at udvide investorgarantiordningsdirektivets dækning i tilfælde af misligholdelse fra en tredjemandsdepotinstitutions side i forbindelse med investeringsvirksomhed, giver det endvidere mening, at risikoen behandles på samme måde i tilfælde af problemer med investeringsinstituttets depositarer eller underordnede depotinstitutioner.

Denne foranstaltning vil indføre en vis beskyttelse for investeringsinstitutters investorer. Den bør samtidig suppleres med ændringer af lovgivningen om investeringsinstitutters depositarers funktion i henhold til direktivet om investeringsinstitutter²² for yderligere at harmonisere depositarers forpligtelser og deres ansvarsordning. Kommissionen arbejder på mulige ændringer af den lovgivning²³.

4.3.4. *Udelukkelse af krav i forbindelse med markedsmisbrug – Artikel 3 og artikel 9, stk. 3*

Artikel 3 i investorgarantiordningsdirektivet udelukker krav, i forbindelse med hvilke der er blevet afsagt straffedom for hvidvaskning af penge²⁴, men ikke krav fra investorer, som er involveret i markedsmisbrug. Ved at ændre artikel 3 udelukker investorgarantiordningsdirektivet udtrykkeligt krav om garanti, hvor investoren er involveret i transaktioner, der er forbudt i henhold til direktiv 2003/6/EF om

²¹ Direktiv 2009/65/EF om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter) (EUT L 302 af 17.11.2009, s. 32).

²² Artikel 22-26 og 32-36 i direktiv 2009/65/EF.

²³ Det pågældende lovgivningsforslag med forudgående høring burde vedtages i foråret 2011.

²⁴ Hvidvaskning af penge blev defineret i artikel 1 i Rådets direktiv 91/308/EØF af 10. juni 1991 om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvaskning af penge. Direktivet blev ophævet af direktiv 2005/60/EF om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvaskning af penge og finansiering af terrorisme (EUT L 309 af 25.11.2005, s. 15).

insiderhandel og kursmanipulation²⁵. Investorer, der har begået disse handlinger, bør udelukkes fra garantiordningen, da de ikke bør nyde godt af den almindelige beskyttelse, som direktivet yder.

4.3.5. *Garantiniveau – Artikel 4, stk. 1, og artikel 2, stk. 3*

I artikel 4, stk. 1, i investorgarantiordningsdirektivet harmoniseres minimumsgarantiniveauet (20 000 EUR) pr. investor. Da investorgarantiordningsdirektivet blev indført, ansås det for tilstrækkeligt at tilpasse dette niveau til niveauet i direktivet om indskudsgarantiordninger (20 000 EUR på det tidspunkt)²⁶. Men garantiloftet på 20 000 EUR blev aldrig tilpasset, så det afspejlede inflationen eller de europæiske investorers øgede engagement i finansielle instrumenter, siden investorgarantiordningsdirektivet trådte i kraft. Endvidere blev direktivet om indskudsgarantiordninger (indskudsgarantiordningsdirektivet) for nylig ændret til at dække mindst 50 000 EUR pr. indskyder pr. kreditinstitut, og senere vil der blive indført en fast dækning på 100 000 EUR²⁷.

Kommissionen foreslår ændringen af artikel 4, stk. 1, for at øge garantiniveauet til et fast beløb på 50 000 EUR. Niveauet er blevet fastsat for at tage hensyn til virkningerne af inflationen i EU og for bedre at tilpasse garantiniveauet til gennemsnitsværdien af investeringer hos detailkunder i EU. Garantiniveauet bør være et fast beløb for at undgå arbitrage, og at investorers valg påvirkes af en anden dækning i en anden medlemsstat. Eftersom visse medlemsstater i øjeblikket har et højere garantiniveau, planlægges der indført en bedstefarklausul på tre år, så de kan tilpasse sig dækningsniveauet på 50 000 EUR.

For så vidt angår kreditinstitutter, kan der opstå tvivl om, hvorvidt dækningen skal være i henhold til investorgarantiordningsdirektivet snarere end i henhold til indskudsgarantiordningsdirektivet, når midler deponeres i en bank i forbindelse med ydelse af investeringsservice. For at tage højde for mulig usikkerhed i forbindelse med banker, som både leverer bankvirksomhed og investeringsservice, ændres artikel 2, stk. 3, i investorgarantiordningsdirektivet for at præcisere, at investoren i tilfælde af tvivl skal have udbetalt garantibeløbet i henhold til indskudsgarantiordningsdirektivet (som yder et højere dækningsniveau). Dette ville beskytte investorer på en effektiv måde og medvirke til at løse problemerne med konkurrencevilkårene.

4.3.6. *Finansieringsprincipper – Artikel 4a*

De vide skønsbeføjelser i henhold til investorgarantiordningsdirektivet med hensyn til, hvordan ordningerne finansieres (f.eks. forud for eller efter tabsgivende begivenheder), og store forskelle i den måde, finansiering arrangeres på i de enkelte medlemsstater, skaber en række problemer. Dette underminerer investorbeskyttelse og investortillid i forbindelse med investeringsselskaber (hvis investorer ikke har tillid til, at der vil være den fornødne finansiering til at dække deres krav i tilfælde af

²⁵ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/6/EF af 28. januar 2003 om insiderhandel og kursmanipulation (markedsmissbrug) (EUT L 96 af 12.4.2003, s. 16).

²⁶ Artikel 7 i direktiv 94/19/EF om indskudsgarantiordninger.

²⁷ Jf. Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/14/EF af 11. marts 2009 om ændring af direktiv 94/19/EF for så vidt angår dækningsniveau og udbetalingsfrist (EUT L 68 af 13.3.2009, s. 3).

misligholdelse). Dette påvirker også den måde, det indre marked fungerer på, hvis sandsynligheden for investorbekyttelse og bidragene fra selskaberne varierer betydeligt fra den ene medlemsstat til den anden, alt efter hvor hensigtsmæssige de enkelte finansieringsordninger er.

Der indføres en ny artikel, hvori grundprincipperne for finansiering af investorgarantiordninger præciseres. Ifølge bestemmelsen

- skal omkostningerne til finansieringsordningerne principielt fortsat påhvile markedsdeltagere
- skal ordningerne finansieres hensigtsmæssigt i forhold til deres potentielle forpligtelser
- vil der blive fastsat et minimumsmålf finansieringsniveau for alle ordninger for at opnå et tilstrækkeligt finansieringsniveau. Dette målf finansieringsniveau vil blive finansieret fuld ud forudgående. I betragtning af de nuværende forskelle på nationalt plan bør målf finansieringsniveauet indledningsvis nås inden for en 10-års-periode
- bør der sikres yderligere indkaldelser af bidrag fra enheder, der er dækket af ordningen, når de midler, der er opbygget forudgående, i konkrete tilfælde ikke er tilstrækkelige til at dække en ordnings forpligtelser. De må dog ikke bringe stabiliteten i medlemsstatens finansielle system i fare
- kan ordningen få mulighed for at låne fra andre garantiordninger, jf. punkt 4.3.7, når disse finansieringskilder er udtømt
- skal der sikres adgang til en række yderligere finansieringskilder, herunder låntagningsfaciliteter
- bør ordninger offentliggøre detaljerede oplysninger om deres finansieringsniveau.

Den praktiske gennemførelse af visse punkter præciseres i delegerede retsakter, der vedtages af Kommissionen i henhold til traktatens artikel 290. De detaljerede oplysninger, som ordningerne skal offentliggøre, præciseres i tekniske standarder fra den kommende europæiske værdipapir- og markedstilsynsmyndighed (ESMA)²⁸.

Denne foranstaltning er rimelig, da den vil føre til højere grad af harmonisering af finansiering af ordninger, uden at være for præskriptiv og overdrevent detaljeret, og den vil stadig give medlemsstaterne en vis fleksibilitet, for så vidt angår den praktiske gennemførelse af principperne. Øget harmonisering fremmer et

²⁸

I oktober 2009 vedtog Europa-Kommissionen et forslag til en lovgivningspakke, der tager sigte på en stramning af tilsynet med finanssektoren i Europa. Som led i forslaget vil der blive nedsat et europæisk råd for systemiske risici (ESRB) for at afsløre risici for det finansielle system som helhed. Det foreslås også at oprette et europæisk finanstilsynssystem (ESFS) bestående af nationale tilsynsmyndigheder og tre nye europæiske tilsynsmyndigheder for banksektoren, værdipapirsektoren og forsikrings- og arbejdsmarkedspensionssektoren. ESMA er en af de tre europæiske tilsynsmyndigheder i lovgivningspakken. Det pågældende lovgivningsforslag er tilgængeligt på følgende link: http://ec.europa.eu/internal_market/finances/docs/committees/supervision/20090923/com2009_503_en.pdf.

velfungerende indre marked for investeringsservice ved at medvirke til at fjerne forskelle i behandlingen af investeringsselskaber og investorer i de forskellige medlemsstater. Den nedbringer også risikoen for, at en ordning har utilstrækkelig finansiering til at opfylde sine forpligtelser, og fører derfor til øget forbrugerbeskyttelse og investortillid i forbindelse med investeringsservice.

4.3.7. *Låntagningsmekanisme – sidste udvej nationale ordninger imellem – Artikel 4b*

Sammen med etablering af sammenhængende finansieringsregler medlemsstaterne imellem vil indførelse af samarbejdsordninger nationale ordninger imellem føre til øget beskyttelse af investorer og fremme investortillid til investeringsservice.

Systemet bygger på princippet om solidaritet mellem nationale ordninger. Ifølge forslaget til artikel indføres en låntagningsmekanisme ordningerne imellem som en sidste udvej.

Disse foranstaltninger skulle forsyne ordningerne med en alternativ støttefinansieringskilde under særlige omstændigheder og på et midlertidigt grundlag. De fremmer også et tættere forhold og bedre løbende samordning nationale ordninger imellem og fungerer som incitament til at udvikle mere harmoniserede former for praksis og arbejdsprocedurer. Detaljerede finansieringsprincipper og en (mellemløbet) tilbagebetalingsforpligtelse for den låntagende ordning begrænser den moralske risiko underdimensionerede og bedre finansierede ordninger imellem. Nærmere bestemt:

- bør ordninger have ret til at låne fra andre ordninger, hvis deres midler er utilstrækkelige til at dække deres umiddelbare behov
- skal en del af den forudgående finansiering i hver garantiordning være til rådighed til at låne ud til andre ordninger
- bør ESMA modtage en anmodning om lån, vurdere om de relevante krav er opfyldt, og i givet fald videresende den til de andre ordninger
- bør lån tilbagebetales til den långivende ordning senest 5 år efter anmodningen. Lånene pålægges renter; renten svarer til satsen for ECB's marginale udlånsfacilitet
- bør lånemekanismen begrænses til krav, der er omfattet af direktivet. F.eks. kan ordninger ikke låne i forbindelse med behov, der er opstået som følge af misligholdelse fra enheder, som ikke falder ind under direktivets anvendelsesområde
- må der højst bruges 20 % af de midler, som er sat til side til udlån, i hvert enkelt tilfælde for at undgå, at de midler, der er til rådighed til udlån på EU-plan, hurtigt slipper op.

4.3.8. *Garantiloft ("coassuranceprincippet") - Artikel 4, stk. 4, artikel 8, stk. 1*

Ifølge artikel 4, stk. 4, i investorgarantiordningsdirektivet kan medlemsstaterne begrænse garantiens dækning til en bestemt procentsats (mindst 90 %) af investors krav. Det betyder, at en kunde kan pålægges at bære en del af tabet (inden for

garantiloftet). Grunden til denne mulighed i investorgarantiordningsdirektivet var at tilskynde investorer til at udvise omhu ved valg af investeringsselskaber²⁹. Men det er nok urealistisk at forvente, at private investorer er i stand til at finde ud af, hvilke selskaber der med mere eller mindre sandsynlighed vil blive ramt af svig eller systemfejl.

Hvis man fjerner den mulighed i artikel 4, stk. 4, opnår man øget investorbeskyttelse i henhold til investorgarantiordningsdirektivet, da kunder ikke længere skal bære en del af tabet i tilfælde af svig i et selskab eller andre problemer med selskabets systemer eller kontroller.

Endvidere udgår den bestemmelse, som giver medlemsstater mulighed for at udelukke midler i andre valutaer end medlemsstatens fra garantiordningens dækning, for bedre at beskytte investorer. Dette yder bedre investorbeskyttelse, fordi det sikrer, at kunders midler er dækket, uanset hvilken valuta det drejer sig om.

4.3.9. *Frister for udbetaling af garantibeløb - Artikel 2, artikel 9, stk. 2*

I investorgarantiordningsdirektivets artikel 9, stk. 2, fastsættes en stram frist for udbetaling af garantibeløb (hurtigst muligt og senest tre måneder efter). Men denne frist løber først fra det tidspunkt, hvor "kravets berettigelse og størrelse" er blevet fastslået. Det betyder, at den ikke hænger sammen med den dato, hvor selskabets misligholdelse konstateres. At behandle krav tager betydeligt længere end de fastsatte frister, muligvis op til flere år, som det fremgår af nylige sager. Så i praksis er der en betydelig forsinkelse, før en investor modtager garantibeløbet. Det underminerer investorbeskyttelse og investortillid.

I den foreslåede ændring af artikel 9, stk. 2, indføres en pligt for ordninger til midlertidigt at udbetale en del af garantibeløbet ud fra en indledende vurdering af kravet, hvis udbetalingsfristen overskrider en vis tidsperiode. Niveauet for den delvise udbetaling er en tredjedel af den indledende vurdering af kravet. Det resterende beløb udbetales senere, når kravet er blevet efterprøvet fuldt ud. Ordningerne skal også indeholde en mulighed for at geninddrive beløb, som midlertidigt er blevet udbetalt, hvis det efterfølgende konstateres, at kravet ikke var gyldigt.

Artikel 2 ændres også for at præcisere, at en kompetent myndighed skal konstatere, om et selskab ikke er i stand til at indfri sine forpligtelser over for investorer, inden for tre måneder. Dette sker for at imødegå problemer i enkeltsager, hvor kompetente myndigheder kunne være meget langsomme til at foretage en afgørelse.

De frister, der indføres i forslaget, tager hensyn til forskellen mellem situationer, som er omfattet af investorgarantiordningsdirektivet og indskudsgarantiordningsdirektivet, hvor indskydere skal have garantibeløbet udbetalt senest 20 arbejdsdage efter den dato, hvor myndighederne konstaterer, at kreditinstitutter ikke er i stand til at tilbagebetale indskuddene. Når det drejer sig om garantiordninger, gør underliggende situationer i form af svig, forsømmelse eller driftsproblemer, som er omfattet af direktivet, det nødvendigt med en længere frist for at rekonstruere de enkelte investorers stilling.

²⁹ Jf. direktivets betragtning 13.

4.3.10. *Underretning af investorer - Artikel 10, stk. 1*

Ifølge investorgarantiordningsdirektivets artikel 10, stk. 1, skal medlemsstaterne påse, at investeringsselskaber underretter nuværende og potentielle investorer om, hvilken investorgarantiordning de er tilsluttet, herunder om dækningens størrelse og rækkevidde. Disse oplysninger skal præsenteres i en let forståelig form. Der er imidlertid blevet rejst tvivl om, hvordan denne bestemmelse er blevet anvendt i praksis i medlemsstaterne.

Artikel 10, stk. 1, ændres for at sikre, at også investeringsinstitutters forvaltere som følge af direktivets udvidede dækning underretter investorer i en klar og let forståelig form om, hvad ordningerne faktisk omfatter (f.eks. er investeringsrisikoen normalt ikke omfattet). I dette forslag suppleres investeringsselskabers pligt til at underrette nye kunder om garantiordninger med krav om at give yderligere oplysninger om, hvad der er omfattet af garantibeløbet i henhold til investorgarantiordningsdirektivet, og hvordan det anvendes i grænseoverskridende situationer, også for investeringsinstitutter. Heri stilles der navnlig krav til dem om klart at forklare, at visse tab (f.eks. grundet investeringsrisici) ikke giver anledning til udbetaling af garantibeløb i henhold til investorgarantiordningsdirektivet.

5. BUDGETMÆSSIGE KONSEKVENSER

Forslaget har ingen konsekvenser for Unionens budget.

Forslag til

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV

om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/9/EF om investorgarantiordninger

(EØS-relevant tekst)

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 53, stk. 1,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen³⁰,

efter fremsendelse af udkastet til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg³¹,

efter den almindelige lovgivningsprocedure og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) I en af Kommissionen rekvireret rapport, der blev offentliggjort den 25. februar 2009 og udarbejdet af en ekspertgruppe på højt niveau under forsæde af Jacques de Larosière, konkluderedes det, at det er nødvendigt at styrke tilsynssystemet for den finansielle sektor i Europa for at nedsætte risikoen for og omfanget af kommende finanskriser, og det anbefales heri at indføre omfattende reformer af strukturen i tilsynet, herunder at oprette et europæisk finanstillsynssystem, der omfatter tre europæiske tilsynsmyndigheder, en myndighed for værdipapirsektoren, en for forsikrings- og arbejdsmarkedspensionsordninger og en for banksektoren, og at oprette et europæisk udvalg for systemiske risici. I Kommissionens meddelelse af 4. marts 2009 - Fremdrift i den europæiske genopretning - foreslås det at styrke Unionens lovgivning om finansielle tjenester, herunder især at øge investorbekyttelsen. Kommissionen fremlagde i september 2009 lovgivningspakken for oprettelse af de nye myndigheder, herunder Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed (ESMA), især for at bidrage til en konsekvent anvendelse af EU-lovgivningen og for at bidrage til fastlæggelsen af fælles standarder og praksis af høj kvalitet.
- (2) Der er behov for at ændre Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/9/EF af 3. marts 1997 om investorgarantiordninger³² for at bevare tilliden til det finansielle system og yde investorer bedre beskyttelse i forbindelse med udviklingen i EU-lovgivningen og

³⁰ EUT C ... af ..., s. ...

³¹ EUT C ... af ..., s. ...

³² EFT L 84 af 26.3.1997, s. 22.

på de finansielle markeder og problemerne med anvendelsen af direktivet i medlemsstaterne i tilfælde, hvor investeringsselskaber ikke er i stand til at tilbagebetale aktiver, der opbevares på kunders vegne.

- (3) Da direktiv 97/9/EF blev vedtaget, supplerede det Rådets direktiv 93/22/EØF af 10. maj 1993 om investeringsservice i forbindelse med værdipapirer³³ for at sikre, at den enkelte medlemsstat indførte en investorgarantiordning, som garanterer en harmoniseret minimumsbeskyttelse i det mindste for mindre investorer i tilfælde af, at et investeringsselskab ikke er i stand til at indfri sine forpligtelser over for sine kunder. Da Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/39/EF af 21. april 2004 om markeder for finansielle instrumenter, om ændring af Rådets direktiv 85/611/EØF, og 93/6/EØF samt Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/12/EF og om ophævelse af Rådets direktiv 93/22/EØF³⁴ ophævede direktiv 93/22/EØF, indførte det en ny liste over investeringsservice og -aktiviteter for at omfatte hele viften af investororienterede aktiviteter og for at sikre den grad af harmonisering, der er nødvendig for at give investorer en udstrakt beskyttelse og gøre det muligt for investeringsselskaber at levere tjenester i hele Unionen. Der er derfor behov for at tilpasse direktiv 97/9/EF til direktiv 2004/39/EF for at sikre, at ydelse af alle former for investeringsservice og -aktiviteter fortsat er tilstrækkeligt dækket af ordninger.
- (4) Da direktiv 97/9/EF blev vedtaget, inddrog det indskudsgarantiordningers dækning og funktion, jf. Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 94/19/EF af 30. maj 1994 om indskudsgarantiordninger³⁵. Derfor er det hensigtsmæssigt fortsat at inddrage ændringer af direktiv 94/19/EF.
- (5) Investorer er ikke nødvendigvis opmærksomme på begrænsninger i investeringsselskabers tilladelser, derfor er det nødvendigt at beskytte dem i situationer, hvor investeringsselskaber handler i strid med deres tilladelse, bl.a. ved at opbevare kunders aktiver eller yde tjenester til en bestemt type kunder i strid med vilkårene for deres tilladelse. Derfor bør ordningerne dække kunders aktiver, som faktisk opbevares af investeringsselskaber i forbindelse med enhver form for investeringsvirksomhed.
- (6) Ifølge Kommissionens direktiv 2006/73/EF af 10. august 2006 om gennemførelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/39/EF for så vidt angår de organisatoriske krav til og betingelserne for drift af investeringsselskaber samt definitioner af begreber med henblik på nævnte direktiv³⁶ har investeringsselskaber tilladelse til at anbringe finansielle instrumenter, som de opbevarer på kunders vegne, på konti, som oprettes hos tredjemand. Tredjemand er ikke nødvendigvis underlagt særlig regulering eller særligt tilsyn. Uanset overholdelsen af bestemmelserne i direktiv 2006/73/EF kan misligholdelse fra tredjemands side påvirke investorers rettigheder, hvis denne part ikke er i stand til at tilbagelevere de finansielle instrumenter til investeringsselskabet. For at øge investortilliden er det hensigtsmæssigt at udvide garantien i henhold til direktiv 97/9/EF til også at omfatte et investeringsselskab, der ikke er i stand til at tilbagelevere kunders finansielle instrumenter på grund af misligholdelse fra en tredjemands side, hvor de finansielle

³³ EFT L 141 af 11.6.1993, s. 27.

³⁴ EUT L 145 af 30.4.2004, s. 1.

³⁵ EFT L 135 af 31.5.1994, s. 5.

³⁶ EUT L 241 af 2.9.2006, s. 26.

instrumenter er blevet deponeret af investeringsselskabet eller dets depotinstitutioner, uanset gældende nationale ansvarsordninger.

- (7) Ifølge direktiv 2006/73/EF skal investeringsselskaber placere midler, som de modtager fra en kunde, på en eller flere konti, der oprettes hos tredjemand. Tredjemand kan kun udgøres af en centralbank, et kreditinstitut, en bank, der har tilladelse i et tredjeland, eller en godkendt pengemarkedsfond. De strenge regler i direktiv 2006/73/EF gør det unødvendigt at udvide ordningernes dækning til at omfatte misligholdelse fra den tredjemands side, hvor midlerne er deponeret.
- (8) Eftersom garantidækningen i henhold til direktiv 94/19/EF nu er højere end den i henhold til dette direktiv, er der behov for at yde den højeste beskyttelse af investorer i tilfælde, hvor både direktiv 94/19/EF og 97/9/EF kunne dække aktiver, som opbevares af banker. Investoren bør derfor i de tilfælde være omfattet af garantien i henhold til direktiv 94/19/EF.
- (9) For at være i stand til at geninddrive udbetalte garantibeløb bør ordninger, der foretager garantibetalinger til investorer for at dække en depositars eller tredjemands misligholdelse, have ret til at indtræde i investorens, investeringsselskabets eller investeringsinstituttens (institutter for kollektiv investering i værdipapirer) rettigheder i likvidationssager for et beløb, der svarer til garantibeløbet. Direktivet har ikke til formål at mindske investeringsselskabers eller investeringsinstituttens ansvar for at inddrive aktiver fra en depositar eller tredjemand.
- (10) Ifølge Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF af 13. juli 2009 om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter)³⁷ skal investeringsinstituttens aktiver opbevares sikkert hos en depositar. Hvis depositaren eller en af dennes underordnede depotinstitutioner misligholder sine forpligtelser og ikke er i stand til at tilbagelevere de finansielle instrumenter, som de opbevarer, påvirker dette værdien af investeringsinstituttets andele eller aktier. For at øge beskyttelsen i denne situation bør deltagere eller aktionærer i investeringsinstitutter have samme beskyttelsesniveau, som hvis de investerede direkte i de pågældende finansielle instrumenter, hvis den enhed, som opbevarer de finansielle instrumenter ikke er i stand til at tilbagelevere dem. Deltagere eller aktionærer i investeringsinstitutter bør modtage et garantibeløb svarende til investeringsinstituttets værditab. Samtidig bør de være i stand til at beholde investeringsinstituttets andele eller aktier for at bevare retten til at indløse dem, når de finder det formålstjenligt.
- (11) Det fremgår af direktiv 97/9/EF, at investorgarantiordningen ikke omfatter krav, der hidrører fra transaktioner, i forbindelse med hvilke der er blevet afsagt straffedom for hvidvaskning af penge som defineret i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/60/EF af 26. oktober 2005 om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvaskning af penge og finansiering af terrorisme³⁸. Det er også hensigtsmæssigt at udelukke krav om garanti, hvor de pågældende aktiver hidrører fra en handling, der er forbudt i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets

³⁷ EUT L 302 af 17.11.2009, s. 32.

³⁸ EUT L 309 af 25.11.2005, s. 15.

direktiv 2003/6/EF af 28. januar 2003 om insiderhandel og kursmanipulation (markedsmisbrug)³⁹, som ansøgeren har været involveret i.

- (12) Minimumsgarantiniveaulet blev fastsat i 1997 og er ikke blevet ændret siden. Dette niveau bør hæves til 50 000 EUR for at tage hensyn til udviklingen på de finansielle markeder og i EU-lovgivningen. Dette beløb inddrager virkningerne af inflationen i EU og behovet for bedre at tilpasse garantiniveaulet til gennemsnitsværdien af detailkundernes investeringer i medlemsstaterne. For at øge investorbeskyttelsen er der behov for at fjerne medlemsstaternes nuværende mulighed for at begrænse eller udelukke midler i andre valutaer end medlemsstaternes fra dækningen.
- (13) For at sikre, at investorer modtager det i dette direktiv omhandlede garantibeløb, og et sammenligneligt niveau af investorbeskyttelse i de forskellige medlemsstater, er det nødvendigt at indføre fælles regler for finansieringen af ordningerne. Ordningerne bør finansieres i forhold til deres forpligtelser. Der bør sikres et passende forudgående finansieringsniveau, og ordningerne bør indeholde egnede procedurer til at vurdere og nå deres målfinansieringsniveau forud for, at der indtræffer tabsgivende begivenheder i henhold til direktiv 97/9/EF. Der bør nås et fælles minimumsmålfinansieringsniveau inden for en ti-års-periode.
- (14) I givet fald bør ekstraordinære bidrag fra ordningens medlemmer eller adgang til lånekilder som f.eks. forretningsbanker eller offentlige institutioner, der fungerer som forretningsforetagender, sikre en rettidig dækning af ethvert behov, som ikke er dækket af de midler, der er indsamlet hos medlemmerne forud for tabsgivende begivenheder.
- (15) Den måde, ordningerne fungerer på, er i øjeblikket meget forskellig mellem medlemsstaterne imellem, og dette direktiv har til formål at indføre yderligere harmonisering, samtidig med at medlemsstaterne bibeholder en vis fleksibilitet i forbindelse med den nøjere tilrettelæggelse af ordningerne. Kommissionen bør have beføjelse til at vedtage delegerede retsakter, for så vidt angår visse væsentlige detaljer i den måde, ordningerne fungerer på, jf. traktatens artikel 290. De delegerede retsakter bør navnlig vedtages under overholdelse af metoden til at fastslå ordningernes potentielle forpligtelser, de alternative finansieringsordninger, som ordningerne skal indeholde for i givet fald at kunne opnå kortsigtet finansiering, kriterierne for fastsættelse af bidrag fra enheder, der er dækket af ordningerne, og hvilke faktorer der skal tages i betragtning, når man vurderer yderligere bidrags evne til ikke at bringe stabiliteten i medlemsstaternes finansielle system i fare. For at fastslå betingelserne for anvendelse af bestemmelserne om finansiering af ordningerne bør Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed, der blev oprettet ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning .../... [ESMA]⁴⁰ udarbejde tekniske standarder for, hvilke oplysninger ordningerne skal offentliggøre.
- (16) For at sikre, at investorer modtager garantibeløbet rettidigt, bør der indføres en låntagningsmekanisme nationale ordninger i Unionen imellem. Systemet bør omfatte muligheden for ordninger til at låne midler fra andre ordninger, hvis de i en ekstraordinær situation midlertidigt mangler finansiering. Til det formål bør en del af

³⁹ EUT L 96 af 12.4.2003, s. 16.

⁴⁰ EUT L ...

den forudgående finansiering i hver ordning være til rådighed til udlån til andre ordninger.

- (17) Låntagningsmekanismen bør ikke have nogen indvirkning på medlemsstaternes finanspolitiske ansvar. Låntagningsordningerne bør have mulighed for at benytte sig af lånemuligheden i dette direktiv, når de har brugt de midler, der er indsamlet for at nå målfinansieringsniveauet, og de ekstraordinære bidrag fra deres medlemmer. ESMA bør respektere medlemsstaternes overvågning af investorgarantiordninger og bidrage til at nå målet om at gøre det lettere for investeringsselskaber og –institutter at gennemføre deres aktiviteter, samtidig med at de sikrer effektiv investorbeskyttelse. I den forbindelse bør ESMA bekræfte, at de betingelser for at låne investorgarantiordninger imellem, som er fastsat i dette direktiv, er opfyldt og inden for de snævre grænser i dette direktiv præcisere, hvilke beløb de enkelte ordninger må udlåne, startrenten og lånets løbetid. I den forbindelse bør ESMA også indsamle oplysninger om investorgarantiordninger, navnlig om, hvilke beløb der er dækket i penge og finansielle instrumenter i hver ordning, og dette bør bekræftes af kompetente myndigheder. ESMA bør orientere de andre investorgarantiordninger om deres forpligtelse til udlån.
- (18) For at gøre udlånsprocessen enklere skal medlemsstaten, hvis der findes mere end en ordning i medlemsstaten, udpege en ordning som den medlemsstats udlånsordning og orientere Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed herom. Låntagning skal begrænses til garantidækningen i henhold til direktiv 97/9/EF.
- (19) Det er nødvendigt at sikre, at de samlede midler, der er til rådighed til udlån, kan benyttes til at imødekomme en bred vifte af anmodninger fra lånere. Derfor bør intet lån overskride en fastlagt tærskel af midler, der er tilgængelige til udlån.
- (20) For at gøre processen for udbetaling af garantibeløbet hurtigere bør en kompetent myndigheds konstatering af, at et investeringsselskab ikke er i stand til at indfri de forpligtelser, der hidrører fra investorernes krav, ske hurtigst muligt.
- (21) De procedurer, der er nødvendige for at fastslå kravets berettigelse og størrelse, og som ofte afhænger af nationale administrative love og insolvenslove, kan være årsag til store forsinkelser i betalingerne til investorerne. For at gøre forsinkelserne i betalingerne kortere er der behov for at sikre, at i systemer eller situationer, hvor kravets berettigelse og størrelse afhænger af insolvensprocedurer eller retsprocedurer vedrørende de enheder, som ikke er i stand til at indfri deres forpligtelser, bør ordningerne kunne inddrages i disse procedurer. Endvidere bør der indføres en forpligtelse til at foretage en foreløbig udbetaling af en del af garantibeløbet i tilfælde, hvor forsinkelserne er på over tolv måneder, for at give investorer mulighed for at modtage en del af det garantibeløb, der anmodes om. Det bør overvejes at indføre mekanismer, så ordningerne kan geninddrive midlerne, hvis det fastslås, at kravet ikke var berettiget.
- (22) Ifølge direktiv 97/9/EF kan medlemsstater udelukke professionelle og institutionelle investorer fra dækning, men listen er ikke i overensstemmelse med klassificeringen af investeringsselskabers kunder i direktiv 2004/39/EF. For at sikre sammenhæng imellem direktiv 97/9/EF og direktiv 2004/39/EF, forenkle vurderingen for garantiordninger og begrænse mulig udelukkelse, for så vidt angår selskaber, til kun at

omfatte store foretagender, bør der i direktiv 97/9/EF henvises til investorer, der anses for at være professionelle kunder i henhold til direktiv 2004/39/EF.

- (23) Kommissionen bør have beføjelse til at vedtage delegerede retsakter, jf. traktatens artikel 290. Der bør navnlig vedtages delegerede retsakter med henblik på at fastsætte den metode, som skal benyttes til at beregne ordningernes målfinansieringsniveau og til at ændre dette målfinansieringsniveau, hvilken procentdel af det fastsatte finansieringsloft der er tilgængelig til udlån nationale garantiordninger imellem, hvilken procedure der skal anvendes i forbindelse med investorers krav og de tekniske kriterier til beregning af et investeringsinstituts værditab under de omstændigheder, der er omfattet af dette direktiv. Kommissionen bør også have beføjelse til ved delegerede retsakter at ændre den procentdel af finansieringen, der er tilgængelig til udlån under hensyntagen til udviklingen på de finansielle markeder.
- (24) Direktiv 97/9/EF bør ændres i overensstemmelse hermed —

VEDTAGET DETTE DIREKTIV:

Artikel 1
Ændringer af direktiv 97/9/EF

I direktiv 97/9/EF foretages følgende ændringer:

1) I artikel 1 foretages følgende ændringer:

a) Nr. 2) affattes således:

"2) "investeringsvirksomhed": investeringservice og –aktiviteter som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 2), i direktiv 2004/39/EF samt accessoriske tjenesteydelser anført i afsnit B, punkt 1, i bilag I til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/39/EF (*)

* EUT L 45 af 16.2.2005, s. 18."

b) Nr. 4) affattes således:

"4) "investor": i forbindelse med investeringsvirksomhed: en person, der har betroet midler eller instrumenter til et investeringselskab, og i forbindelse med investeringsinstitutters aktiviteter: en deltager eller aktionær i et investeringsinstitut ("deltager")"

c) Nr. 7) affattes således:

"7) "kompetente myndigheder": de myndigheder, der er defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 22), i direktiv 2004/39/EF og i artikel 2, stk. 1, litra h), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF (*).

Når der i dette direktiv henvises til [ESMA-forordningen], betragtes investorgarantiordninger i den forordning som kompetente myndigheder, jf. [ESMA-forordningens] artikel 2, stk. 3;

* EUT L 302 af 17.11.2009, s. 32."

d) Som nr. 8)-11) indsættes:

"8) "investeringsinstitut": et foretagende som defineret i artikel 1, stk. 2 og 3, i direktiv 2009/65/EF

9) "depositar": i forbindelse med et investeringsinstituts aktiviteter et foretagende som defineret i artikel 2, stk. 1, litra a), i direktiv 2009/65/EF

10) "tredjemand": i forbindelse med investeringsvirksomhed et institut, hos hvem et investeringsselskab har deponeret finansielle instrumenter, som det opbevarer på vegne af sine kunder, jf. artikel 17 i direktiv 2006/73/EF, eller hos hvem sådan et institut selv har deponeret de finansielle instrumenter; i forbindelse med et investeringsinstituts virksomhed et institut, hos hvem et investeringsinstituts depositar opbevarer aktiver på vegne af investeringsinstituttet

11) "aktiver med lav risiko": aktivposter, der er omfattet af en af kategorierne i første og anden kategori i tabel 1 i punkt 14 i bilag I til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/49/EF (*), men ikke aktivposter defineret som fordringer på kvalificerede udstedere i punkt 15 i det bilag.

* EUT L 177 af 30.6.2006, s. 201."

e) Som stk. 2 indsættes:

"2. De bestemmelser i dette direktiv, som finder anvendelse på investeringsselskaber, finder anvendelse på administrationsselskaber, der er godkendt i henhold til direktiv 2009/65/EF, og hvor deres godkendelse også omfatter de i artikel 6, stk. 3, i det direktiv opførte tjenesteydelser."

2) I artikel 2 foretages følgende ændringer:

a) Stk. 1, første afsnit, affattes således:

"1. Hver medlemsstat påser, at der på dens område indføres en eller flere investorgarantiordninger, som bliver officielt anerkendt. Bortset fra de tilfælde, der er nævnt i andet afsnit samt i artikel 5, stk. 3, må et investeringsselskab, der er meddelt tilladelse i den pågældende medlemsstat, eller et investeringsinstitut, der er meddelt tilladelse i den pågældende medlemsstat, ikke udføre investeringsvirksomhed eller udføre aktiviteter som et investeringsinstitut, medmindre det deltager i en sådan ordning."

b) Stk. 2 affattes således:

"2. Garantiordningen dækker investorerne i forbindelse med investeringsvirksomhed efter bestemmelserne i artikel 4, når en af følgende betingelser er opfyldt først:

a) de kompetente myndigheder har konstateret, at et investeringsselskab ikke på det givne tidspunkt er i stand til at indfri de forpligtelser, der hidrører fra investorernes krav, af årsager, der er direkte forbundet med investeringsselskabets finansielle situation eller den finansielle situation hos en tredjemand, hos hvem investeringsselskabet har deponeret

finansielle instrumenter, og ikke har umiddelbar udsigt til at blive i stand til det

- b) en domstol af årsager, der er direkte forbundet med investeringselskabet finansielle situation eller den finansielle situation hos en tredjemand, hos hvem investeringselskabet har deponeret finansielle instrumenter, har truffet en afgørelse, som indebærer, at investorernes mulighed for at fremsætte krav over for selskabet eller selskabets mulighed for at fremsætte krav over for tredjemand suspenderes.

Medlemsstaterne skal sikre, at de kompetente myndigheder foretager den i første afsnit, litra a), omhandlede konstatering hurtigst muligt og under alle omstændigheder senest tre måneder efter, at de har fået kendskab til, at et investeringselskab ikke har indfriet de forpligtelser, der hidrører fra investorernes krav."

c) Som stk. 2a, 2b og 2c indsættes:

"2a. Der skal være dækning, jf. stk. 2, i overensstemmelse med gældende love og aftaler for krav, der skyldes et investeringselskabs manglende evne til at indfri en af følgende forpligtelser:

- a) at tilbagebetale midler, som investorerne har til gode eller ejer, og som opbevares for dem af investeringselskabet i forbindelse med investeringsvirksomhed
- b) at tilbagelevere instrumenter, som investorerne ejer, og som opbevares, administreres eller forvaltes for dem af investeringselskabet i forbindelse med investeringsvirksomhed.

Medlemsstaterne skal sikre, at ordningerne yder dækning, når finansielle instrumenter eller midler opbevares, administreres eller forvaltes for eller på vegne af en investor, uanset hvilken form for investeringsvirksomhed selskabet udfører, og hvorvidt selskabet handler i overensstemmelse med en begrænsning i sin tilladelse eller ej.

2b. En garantiordning skal også dække investeringsinstitutters deltagere efter bestemmelserne i artikel 4, når en af følgende betingelser er opfyldt først:

- a) den kompetente myndighed har konstateret, at en depositar eller en tredjemand, hos hvem investeringsinstituttets aktiver opbevares, ikke på det givne tidspunkt er i stand til at indfri sine forpligtelser over for et investeringsinstitut af årsager, der er direkte forbundet med depositarens eller tredjemandens finansielle situation, og ikke har umiddelbar udsigt til at blive i stand til det
- b) en domstol af årsager, der er direkte forbundet med den finansielle situation hos depositaren eller tredjemanden, hos hvem investeringsinstituttets aktiver opbevares, har truffet en afgørelse, som indebærer, at investeringsinstituttets mulighed for at fremsætte krav over for depositaren eller tredjemanden suspenderes.

Medlemsstaterne skal sikre, at de kompetente myndigheder foretager den i første afsnit, litra a), omhandlede konstatering hurtigst muligt og under alle omstændigheder senest tre måneder efter, at de har fået kendskab til, at en depositar eller en tredjemand, hos hvem investeringsinstituttets aktiver opbevares, ikke har indfriet de forpligtelser, der hidrører fra investeringsinstituttets krav.

2c. Der skal være dækning, jf. stk. 2b, i overensstemmelse med gældende love og aftaler for et krav fra et investeringsinstituts deltager for værditab i forbindelse med investeringsinstituttets andel, der skyldes manglende evne hos en depositar eller en tredjemand, hos hvem investeringsinstituttets aktiver opbevares, til at indfri en af følgende forpligtelser:

- a) at tilbagebetale midler, som investeringsinstituttet har til gode eller ejer, og som opbevares for det i forbindelse med investeringsinstituttets aktiviteter
- b) at tilbagelevere instrumenter, som investeringsinstituttet ejer, og som opbevares eller administreres for det i forbindelse med investeringsinstituttets aktiviteter."

f) Stk. 3 affattes således:

"3. Ethvert krav af den i stk. 2a nævnte art på et kreditinstitut, der i en given medlemsstat måtte være omfattet af både dette direktiv og direktiv 94/19/EF, henføres til direktiv 94/19/EF. Der kan ikke udbetales garantibeløb efter begge direktiver for det samme krav."

3) Artikel 3 affattes således:

"Artikel 3

Investorgarantiordningen omfatter ikke krav, der hidrører fra transaktioner, i forbindelse med hvilke der er blevet afsagt straffedom for hvidvaskning af penge som defineret i artikel 1 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/60/EF (*), eller er en følge af adfærd, der er forbudt i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/6/EF (**).

* EUT L 309 af 25.11.2005, s. 15.

** EUT L 96 af 12.4.2003, s. 16."

4) I artikel 4 foretages følgende ændringer:

a) Stk. 1 affattes således:

"1. Medlemsstaterne påser, at ordningen dækker 50 000 EUR pr. investor i forbindelse med de i artikel 2, stk. 2a eller 2c, omhandlede krav.

Medlemsstater, der yder en dækning på over 50 000 EUR på det tidspunkt, hvor dette direktiv vedtages, må kun bibeholde det dækningsniveau i højst 3 år efter datoen for gennemførelsen af dette direktiv. Efter den dato skal de medlemsstater sikre, at dækningsniveauet er på 50 000 EUR.

De medlemsstater, der omregner beløbene udtrykt i euro til national valuta, lægger indledningsvis ved omregningen den kurs til grund, som gælder på datoen for dette direktivs ikrafttrædelse.

Medlemsstaterne kan afrunde de beløb, der fremkommer ved omregningen, forudsat at en sådan afrunding ikke overstiger 2 500 EUR.

Medlemsstaterne tilpasser de dækningsniveauer, som er blevet konverteret til en anden valuta, til det i dette stykke omhandlede beløb hvert femte år, jf. dog fjerde afsnit. Medlemsstaterne kan foretage en tidligere tilpasning af dækningsniveauerne efter høring af Kommissionen, hvis der indtræffer uforudsete begivenheder som f.eks. kurssvingninger."

b) Som stk. 1a indsættes:

"1a. Kommissionen kan ved delegerede retsakter tilpasse det i stk. 1 omhandlede beløb og inddrage følgende parametre:

a) inflation i Unionen på grundlag af ændringer i det harmoniserede forbrugerprisindeks offentliggjort af Kommissionen

b) de gennemsnitlige midler og finansielle instrumenter, som investeringsselskaber opbevarer på private investorers vegne."

c) Stk. 2 affattes således:

"2. Medlemsstaterne kan bestemme, at visse investorer udelukkes fra ordningernes dækning i forbindelse med de i artikel 2, stk. 2a eller 2c, omhandlede krav eller dækkes med et lavere beløb. En liste over sådanne udelukkelse findes i bilag I. "

d) Stk. 4 udgår.

5) Som artikel 4a og 4b indsættes:

"Artikel 4a

1. Medlemsstaterne sikrer, at ordningerne omfatter hensigtsmæssige systemer til at konstatere deres potentielle forpligtelser. Medlemsstaterne sikrer, at garantiordningerne er hensigtsmæssigt finansieret i forhold til deres forpligtelser.
2. Medlemsstaterne sikrer, at hver enkelt ordning etablerer et målfinansieringsniveau på mindst 0,5 % af værdien af de midler og finansielle instrumenter, som investeringsselskaber eller investeringsinstitutter opbevarer, administrerer eller forvalter, og som er omfattet af investorgarantiordningens beskyttelse. Værdien af de midler og finansielle instrumenter, som er omfattet, skal beregnes hvert år pr. 1. januar.

Kommissionen vedtager ved delegerede retsakter i henhold til artikel 13a og på de i artikel 13b og 13c fastsatte betingelser foranstaltninger med henblik på at fastsætte den metode, som skal benyttes til at beregne værdien af de midler og finansielle instrumenter, der er omfattet af investorgarantiordningernes beskyttelse, for at fastlægge det målfinansieringsniveau, som ordningerne skal etablere, og ændre

målfinansieringsniveauet under hensyntagen til udviklingen på de finansielle markeder.

3. Målfinansieringsniveauet finansieres forud for - og uanset om der indtræffer - begivenheder, som falder ind under artikel 2, stk. 2 eller 2b. Medlemsstaterne sikrer, at finansieringsniveauet for den enkelte ordning nås inden for en ti-års-periode efter dette direktivs ikrafttræden, og at den enkelte ordning vedtager og overholder en hensigtsmæssig planlægning for at nå dette mål.

Opkrævede bidrag med det formål at nå målfinansieringsniveauet må kun placeres i indlån i kontanter og aktiver med lav risiko med en restløbetid på højst 24 måneder, som kan realiseres inden for højst en måned.

4. Medlemsstaterne sikrer, at ordningerne kan opkræve ekstraordinære bidrag hos ordningens medlemmer, hvis målfinansieringsniveauet er utilstrækkeligt til at dække de i artikel 9, stk. 2, omhandlede garantikrav. Disse ekstraordinære bidrag må ikke overstige 0,5 % af de i denne artikels stk. 2 omhandlede omfattede midler og finansielle instrumenter. Disse ekstraordinære bidrag må ikke bringe stabiliteten i den pågældende medlemsstats finansielle system i fare og skal tage udgangspunkt i kriterierne om prismæssig overkommelighed.
5. Medlemsstaterne sikrer, at ordningerne omfatter passende alternative finansieringsordninger, der sætter dem i stand til at opnå korttidsfinansiering for at imødekomme krav til ordningen, når det forhåndsdeponerede beløb er brugt. Sådanne ordninger kan omfatte låntagningsfaciliteter fra forretningsbanker. De kan også omfatte låntagningsfaciliteter fra offentlige institutioner, forudsat at disse faciliteter er forretningsforetagender.
6. Medlemsstaterne sikrer, at finansieringsordningernes omkostninger i sidste ende i forbindelse med investeringsvirksomhed bæres af de investeringselskaber eller tredjemandsdepotinstitutioner, der er omfattet af ordningen, og i forbindelse med investeringsinstitutters aktiviteter af investeringsinstitutter eller deres depositarer eller tredjemænd, som er omfattet af ordningen. Der opkræves årligt almindelige bidrag fra medlemmerne.
7. Medlemsstaterne orienterer årligt ESMA om målfinansieringsniveauet, jf. stk. 2, og finansieringsniveauet, jf. stk. 3, i deres medlemsstats ordninger. Disse oplysninger bekræftes af de kompetente myndigheder og sendes ledsaget af denne bekræftelse til ESMA senest 30 dage efter årets udgang.

Medlemsstaterne sikrer, at de i første afsnit omhandlede oplysninger offentliggøres på ordningernes websted mindst en gang om året.

8. Medlemsstaterne sikrer, at 10 % af ordningernes i artikel 4a, stk. 2, omhandlede forhåndsdeponerede beløb er til rådighed til udlån til andre ordninger på de i artikel 4c fastsatte betingelser.

Kommissionen kan ved delegerede retsakter i henhold til artikel 13a og på de i artikel 13b og 13c fastsatte betingelser ændre den procentdel af det forhåndsdeponerede beløb, som skal være til rådighed til udlån til andre ordninger under hensyntagen til udviklingen på de finansielle markeder.

9. Kommissionen vedtager ved delegerede retsakter i henhold til artikel 13a og på de i artikel 13b og 13c fastsatte betingelser foranstaltninger med henblik på at præcisere:
- a) den i stk. 1 omhandlede metode til at konstatere ordningernes potentielle forpligtelser
 - b) de i stk. 5 omhandlede alternative finansieringsordninger, som ordningerne skal omfatte for i givet fald at kunne opnå kortsigtet finansiering
 - c) de faktorer, der skal inddrages i vurderingen af de i stk. 4 omhandlede ekstraordinære bidrags evne til ikke at bringe stabiliteten i en medlemsstats finansielle system i fare
 - d) kriterierne for fastsættelse af bidrag fra enheder, jf. stk. 6.
10. For at sikre ensartede betingelser for anvendelse af stk. 7, andet afsnit, udarbejder Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed, der blev oprettet ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning .../... (*) [ESMA] ("ESMA") udkast til tekniske standarder for, hvilke oplysninger ordningerne skal offentliggøre.

ESMA forelægger de i første afsnit omhandlede udkast til tekniske standarder for Kommissionen senest den 31. december 2012.

Kommissionen kan vedtage de i første afsnit omhandlede udkast til tekniske standarder efter proceduren i artikel 7e i forordning .../.... [ESMA].

Artikel 4b

1. En ordning skal have ret til at låne fra alle de i artikel 2 omhandlede andre ordninger i Unionen, forudsat at alle følgende betingelser er opfyldt:
- a) Den låntagende ordning er ikke i stand til at opfylde sine forpligtelser i henhold til artikel 2, stk. 2a eller 2c, på grund af forudgående betalinger for at opfylde disse forpligtelser.
 - b) Den i litra a) i dette stykke omhandlede situation skyldes manglende midler, jf. artikel 4a, stk. 3.
 - c) Den låntagende ordning har brugt de i artikel 4a, stk. 4, omhandlede ekstraordinære bidrag.
 - d) Den låntagende ordning påtager sig den retlige forpligtelse kun at anvende de lånte midler til at betale for krav i henhold til artikel 2, stk. 2a og 2c.
 - e) En ordning, som ikke har tilbagebetalt et lån til andre ordninger i henhold til denne artikel må hverken låne fra eller låne til andre ordninger.
 - f) Den låntagende ordning præciserer, hvor stort et beløb denne har behov for.
 - g) Den låntagende ordning orienterer straks ESMA og anfører, hvorfor ovennævnte betingelser er opfyldt, og hvor stort et beløb denne har behov for.

Det i stk. 1, litra f), omhandlede beløb fastsættes således:

[garantibeløb til udbetaling ifølge krav i henhold til artikel 2, stk. 2a og 2c] – [finansieringsniveau, jf. artikel 4a, stk. 7] + det i artikel 4a, stk. 4, omhandlede maksimumbeløb hidrørende fra ekstraordinære bidrag]

De andre ordninger skal fungere som långivende ordninger. I den forbindelse skal medlemsstater, hvor der er etableret mere end en ordning, udpege en ordning, der skal fungere som denne medlemsstats långivende ordning, og orientere ESMA herom. Medlemsstaterne kan beslutte, om og hvordan andre ordninger i samme medlemsstat tilbagebetaler beløbet til den långivende ordning.

2. Lånet skal opfylde følgende betingelser:

a) Hver ordning udlåner et beløb, der står i forhold til det dækkede beløb i form af midler og finansielle instrumenter i hver ordning, uden at tage hensyn til den låntagende ordning inden for det i næste afsnit fastsatte loft. Beløbene beregnes i henhold til de i artikel 4a, stk. 2, omhandlede nyeste oplysninger.

b) Den låntagende ordning tilbagebetaler lånet senest efter 5 år. Denne kan tilbagebetale lånet i årlige rater. Der påløber først renter, når lånet betales tilbage.

c) Renten svarer til satsen for Den Europæiske Centralbanks marginale udlånsfacilitet i kreditperioden.

Det samlede beløb, der udlånes til den enkelte ordning, må ikke overskride 20 % af de samlede midler, som er til rådighed på EU-plan til udlån, jf. artikel 4a, stk. 8.

3. ESMA bekræfter, at de i stk. 1 omhandlede betingelser er opfyldt, og fastslår, hvor store beløb den enkelte ordning skal låne ud, jf. beregningen i stk. 2, litra a), startrenten, jf. stk. 2, litra c), og lånets løbetid.

ESMA sender sin bekræftelse og de i litra g) omhandlede oplysninger til de långivende ordninger. De modtager denne bekræftelse og disse oplysninger inden for 15 arbejdsdage. De långivende ordninger udbetaler straks og senest inden for yderligere 15 arbejdsdage efter modtagelsen lånet til den låntagende ordning.

4. Medlemsstaterne skal sørge for, at de bidrag, som den låntagende ordning opkræver, er tilstrækkelige til tilbagebetale det lånte beløb og til at genetablere målfinansieringsniveauet snarest muligt og senest inden for en ti-års-periode efter modtagelsen af lånet.

5. For at fremme et effektivt samarbejde mellem investorgarantiordninger, udarbejder ordningerne eller i givet fald de kompetente myndigheder skriftlige samarbejdsaftaler. Sådanne aftaler skal være i overensstemmelse med bestemmelserne i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/46/EF(**).

ESMA orienteres om de i første afsnit omhandlede aftaler og deres indhold. Den kan fremsætte udtalelser om sådanne aftaler i henhold til artikel [6, stk. 2, litra f), og 19 i ESMA-forordningen]. Hvis kompetente myndigheder eller ordninger ikke kan indgå en aftale, eller hvis der er uenighed om fortolkningen af en sådan aftale, skal ESMA bilægge tvister i henhold til [artikel 11 i ESMA-forordningen].

Hvis de i første afsnit omhandlede aftaler ikke indgås, påvirker dette ikke investorers krav i henhold til artikel 2, stk. 2a eller 2c.

* EUT L ...

** EUT L 84 af 26.3.1997, s. 22."

6) Artikel 5 og 6 affattes således:

"Artikel 5

1. Undlader et investeringsselskab, et investeringsinstitut, en depositar eller en tredjemand, hvis medlemskab af en garantiordning er obligatorisk, jf. artikel 2, stk. 1, at opfylde de forpligtelser, der påhviler dem som medlemmer af ordningen, underrettes de kompetente myndigheder, der meddelte investeringsselskabet eller investeringsinstituttet tilladelse, og disse træffer i samarbejde med garantiordningen alle passende foranstaltninger, herunder pålæggelse af sanktioner, for at sikre, at investeringsselskabet, investeringsinstituttet, depositaren eller tredjemanden opfylder sine forpligtelser.
2. Hvis de i stk. 1 omhandlede foranstaltninger ikke fører til, at investeringsselskabet, investeringsinstituttet, depositaren eller tredjemanden overholder sine forpligtelser, kan garantiordningen med de kompetente myndigheders udtrykkelige samtykke og med mindst tolv måneders varsel meddele, at den agter at ekskludere investeringsselskabet, investeringsinstituttet, depositaren eller tredjemanden fra ordningen. Den dækning, der er fastsat i artikel 2, stk. 2a og 2c, gælder fortsat for investeringsvirksomhed eller investeringsinstitutters aktiviteter, der udføres i denne periode. Hvis investeringsselskabet, investeringsinstituttet, depositaren eller tredjemanden ved fristens udløb ikke har opfyldt sine forpligtelser, kan garantiordningen, igen med de kompetente myndigheders udtrykkelige samtykke, gennemføre eksklusionen.
3. Et investeringsselskab, et investeringsinstitut, en depositar eller en tredjemand, der er ekskluderet af en investorgarantiordning, må fortsætte med at udføre investeringsvirksomhed, investeringsinstituttets aktiviteter eller opbevare investorers og investeringsinstitutters finansielle instrumenter på følgende betingelser:
 - a) Såfremt disse før eksklusionen havde indført alternative garantiordninger, som sikrer investorerne og investeringsinstituttet en dækning, der mindst svarer til den, som den officielt anerkendte ordning yder, og har karakteristika svarende til den officielt anerkendte ordnings.
 - b) De kompetente myndigheder, der er ansvarlige for investeringsselskabets eller investeringsinstituttets tilladelse, har bekræftet, at de i litra a) omhandlede betingelser er opfyldt.
4. Hvis et investeringsselskab eller et investeringsinstitut, som foreslås ekskluderet i medfør af stk. 2, ikke er i stand til at indføre alternative ordninger, som opfylder betingelserne i stk. 3, skal de kompetente myndigheder, der meddelte tilladelsen:

- a) for så vidt angår det investeringselskab, som den meddelte tilladelsen, straks inddrage denne
 - b) for så vidt angår det investeringsinstitut, som den meddelte tilladelsen, straks inddrage denne.
5. Hvis en depositar eller en tredjemand, som foreslås ekskluderet i medfør af stk. 2, ikke er i stand til at indføre alternative ordninger, som opfylder betingelserne i stk. 3, skal denne ikke have lov til at opbevare investorers eller investeringsinstitutters aktiver.

Artikel 6

I de tilfælde, hvor et investeringselskabs tilladelse eller et investeringsinstituts tilladelse inddrages, gælder den dækning, der er fastsat i artikel 2, stk. 2a og 2c, fortsat for investeringsvirksomhed, der udføres indtil inddragelsestidspunktet."

- 7) Artikel 8 og 9 affattes således:

"Artikel 8

1. Den i artikel 4, stk. 1 og 3, omhandlede dækning gælder investors samlede krav på samme investeringselskab eller samme investeringsinstitut i henhold til dette direktiv uanset antallet af konti, valuta og lokalisering inden for Unionen.
2. For fælles investeringer tages der ved beregningen af den i artikel 4, stk. 1 og 3, omhandlede dækning hensyn til den andel, der tilkommer hver enkelt investor.

Findes der ingen særlige bestemmelser, fordeles kravene ligeligt mellem investorerne.

Medlemsstaterne kan bestemme, at krav vedrørende fælles investeringer, som to eller flere personer har andel i som deltagere i et interessentskab, en sammenslutning eller en gruppering af tilsvarende art, der ikke har status som juridisk person, kan lægges sammen og behandles, som om de hidrørte fra en investering foretaget af en enkelt investor, med henblik på beregningen af grænserne i artikel 4, stk. 1 og 3.

3. Er investor ikke berettiget til de midler eller instrumenter, der opbevares, er det den person, der er berettiget hertil, som dækkes af garantiordningen, forudsat at den pågældende persons identitet er blevet fastslået eller kan fastslås inden datoen for den i artikel 2, stk. 2 og 2b, omhandlede konstatering eller afgørelse.

Er flere personer berettiget til de pågældende midler eller instrumenter, tages der ved beregningen af de i artikel 4, stk. 1 og 3, fastsatte grænser hensyn til hver enkelt persons andel i henhold til de bestemmelser, der gælder for forvaltningen af midlerne eller instrumenterne.

Artikel 9

1. Garantiordningen træffer passende foranstaltninger til at underrette investorerne om den i artikel 2, stk. 2 og 2b, omhandlede konstatering eller afgørelse samt til at udbetale eventuelle pligtige garantibeløb hurtigst muligt. Ordningen kan fastsætte en bestemt frist, inden for hvilken investorerne skal fremsætte deres krav. Fristen skal være på mindst fem måneder fra datoen for den i artikel 2, stk. 2 og 2b), omhandlede konstatering eller afgørelse eller fra datoen for offentliggørelsen af ovennævnte konstatering eller afgørelse.

En investor, som ikke har været i stand til at fremsætte sit krav over for garantiordningen rettidigt, kan ikke nægtes dækning under henvisning til, at en sådan frist er udløbet.

2. Ordningen skal kunne dække investorenes krav hurtigst muligt og senest tre måneder efter, at kravets berettigelse og størrelse er blevet fastslået.

Under specielle omstændigheder kan garantiordningen anmode de kompetente myndigheder om en forlængelse af fristen. En sådan forlængelse må ikke overstige tre måneder. De kompetente myndigheder orienterer straks Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed om enhver forlængelse af fristen til garantiordninger og om, hvilke omstændigheder der berettiger til en sådan forlængelse.

Medlemsstaterne sikrer, at garantiordninger kan deltage i insolvensprocedurer eller retsprocedurer af relevans for at fastslå kravets berettigelse og størrelse.

Tredje afsnit berører ikke ordninger, der er i stand til at anvende andre metoder til at fastslå kravets berettigelse og størrelse.

Hvis den endelige betaling ikke har fundet sted inden for ni måneder efter den i artikel 2, stk. 2 eller 2b, omhandlede konstatering eller afgørelse, sikrer medlemsstaterne, at ordningen inden for tre måneder efter den konstatering eller afgørelse midlertidigt udbetaler en del af garantibeløbet, ikke under en tredjedel af kravet, ud fra en indledende vurdering af kravet. Det resterende beløb udbetales inden for den i dette stykke, første afsnit, fastsatte periode, efter at kravets berettigelse og størrelse er endelig fastslået. Medlemsstaterne sikrer, at ordningen har mulighed for at geninddrive beløb, som midlertidigt er blevet udbetalt, hvis det fastslås, at kravet ikke var berettiget.

Kommissionen vedtager ved delegerede retsakter i henhold til artikel 13a og på de i artikel 13b og 13c fastsatte betingelser foranstaltninger med henblik på at fastsætte den procedure, som skal benyttes til at behandle investorers krav, og de tekniske kriterier til beregning af et investeringsinstituts værditab som følge af de i artikel 2, stk. 2b og 2c, omhandlede indtrufne begivenheder.

3. Uanset fristen i stk. 2, første afsnit, kan udbetalinger fra garantiordningen suspenderes, indtil der foreligger en domstolsafgørelse eller en afgørelse fra en kompetent myndighed, hvis en investor eller en anden person, der er berettiget til eller har andel i en investering, er blevet sigtet for en lovovertrædelse i forbindelse med hvidvaskning af penge som defineret i artikel 1 i direktiv 2005/60/EF eller er genstand for sanktioner i forbindelse med en overtrædelse af direktiv 2003/6/EF.

8) Artikel 10, stk. 1, affattes således:

"1. Medlemsstaterne påser, at investeringsselskaberne eller investeringsinstitutterne træffer passende foranstaltninger med henblik på at give nuværende og potentielle investorer de fornødne oplysninger om, hvilken investorgarantiordning investeringsselskabet eller investeringsinstituttet og dets filialer inden for Unionen er tilsluttet eller om, hvilken eventuel alternativ ordning der findes, jf. artikel 2, stk. 1, andet afsnit, eller artikel 5, stk. 3. Investorerne underrettes om bestemmelserne i investorgarantiordningen eller den eventuelle alternative ordning, herunder om størrelsen og rækkevidden af den dækning, som garantiordningen yder, samt om de regler, som medlemsstaterne eventuelt har fastsat i henhold til artikel 2, stk. 3. Disse oplysninger præsenteres i en let forståelig form.

På anmodning gives der tillige oplysninger om de betingelser og formaliteter, der skal opfyldes for at få udbetalt garantibeløbet.

Oplysningerne skal være fair, tydelige og ikke vildledende og skal navnlig forklare de situationer og krav, der er omfattet af den pågældende garantiordning, og hvordan den finder anvendelse i grænseoverskridende situationer. Oplysningerne bør også indeholde eksempler på situationer og krav, der ikke er omfattet af garantiordningen."

9) Artikel 12 affattes således:

"Artikel 12

1. Garantiorordninger, som udbetaler garantibeløb i henhold til en investorgarantiordning, har ret til at indtræde i investorerens rettigheder i likvidationssager for et beløb, der svarer til garantibeløbet, uden at dette i øvrigt berører de rettigheder, der måtte være tillagt ordningerne i henhold til den nationale lovgivning.
2. I tilfælde af tab som følge af en finansiell situation hos en tredjepart, som opbevarer finansielle instrumenter, der tilhører en investor, i forbindelse med investeringsvirksomhed, jf. artikel 2, stk. 2, har garantiordninger, som udbetaler garantibeløb til investorer, ret til at indtræde i investorens eller investeringsselskabets rettigheder i likvidationssager for et beløb, der svarer til garantibeløbet.
3. I det i artikel 2, stk. 2c, omhandlede tilfælde af tab som følge af en finansiell situation hos en depositar eller tredjemand, som har fået overdraget investeringsinstituttets aktiver, har garantiordninger, som udbetaler garantibeløb til investeringsinstituttets deltagere, ret til at indtræde i investeringsinstituttets deltageres eller investeringsinstituttets rettigheder i likvidationssager for et beløb, der svarer til garantibeløbet.
4. Hvis den tredjepart, som opbevarer finansielle instrumenter, der tilhører en investor, i forbindelse med investeringsvirksomhed, eller den depositar eller tredjemand, som har fået overdraget investeringsinstituttets aktiver, befinder sig i et tredjeland, hvor retssystemet ikke giver garantiordningen mulighed for at indtræde i investeringsselskabets eller investeringsinstituttets rettigheder, skal medlemsstaterne sikre, at investeringsselskabet eller investeringsinstituttet tilbagebetaler det beløb til

garantiordningen, der svarer til garantibeløbet, hvis de modtager et beløb i likvidationssager."

- 10) Som artikel 13a, 13b og 13c indsættes:

"Artikel 13a

1. Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage de delegerede retsakter i artikel 4a, stk. 2, 8 og 9, og artikel 9, stk. 2, for en ubegrænset periode.
2. Så snart Kommissionen har vedtaget en delegeret retsakt, underretter den Europa-Parlamentet og Rådet samtidigt herom.
3. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter tillægges Kommissionen på de i artikel 13b og 13c anførte betingelser.

Artikel 13b

1. Delegationen af beføjelser i artikel 4a, stk. 2, 8 og 9, og artikel 9, stk. 2, kan tilbagekaldes af Europa-Parlamentet eller Rådet.
2. Hvis en institution indleder en intern procedure for at beslutte, om den ønsker at tilbagekalde delegationen af beføjelser, giver den den anden lovgiver og Kommissionen meddelelse herom inden for et rimeligt tidsrum, inden den træffer endelig afgørelse, og oplyser samtidig, hvilke delegerede beføjelser der eventuelt vil blive tilbagekaldt, samt begrundelsen herfor.
3. Afgørelsen om tilbagekaldelse bringer delegationen af de beføjelser, der er angivet i den pågældende afgørelse, til ophør. Den får virkning straks eller på et senere tidspunkt, hvis dette er angivet i afgørelsen. Afgørelsen er uden virkning for gyldigheden af de delegerede retsakter, der allerede er trådt i kraft. Afgørelsen offentliggøres i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Artikel 13c

1. Europa-Parlamentet og Rådet kan gøre indsigelse mod en delegeret retsakt inden to måneder fra underretningen herom. Fristen forlænges med en måned på foranledning af Europa-Parlamentet eller Rådet.
2. Hvis hverken Europa-Parlamentet eller Rådet har rejst indsigelse mod den delegerede retsakt ved fristens udløb, offentliggøres den i *Den Europæiske Unions Tidende* og træder i kraft på den dato, der er fastsat i den.

Den delegerede retsakt kan offentliggøres i *Den Europæiske Unions Tidende* og træde i kraft inden udløbet af nævnte periode, hvis Europa-Parlamentet og Rådet begge har meddelt Kommissionen, at de ikke har til hensigt at gøre indsigelser.

3. Hvis Europa-Parlamentet eller Rådet gør indsigelse mod den delegerede retsakt, træder retsaktens ikke i kraft. Den institution, der gør indsigelse mod den delegerede retsakt, anfører begrundelsen herfor."

- 11) Som artikel 14a indsættes:

"Artikel 14a

Medlemsstaterne må indgå samarbejdsaftaler om udveksling af oplysninger med de kompetente myndigheder i tredjelande, jf. artikel 63 i direktiv 2004/39/EF og artikel 102 i direktiv 2009/65/EF."

19. I bilag I foretages følgende ændringer:

- a) Punkt 1 affattes således:

"1. Professionelle investorer som omhandlet i punkt 1 til 4 i afsnit I i bilag II til direktiv 2004/39/EF om markeder for finansielle instrumenter."

- b) Punkt 2, 3 og 8 udgår.

Artikel 2
Gennemførelse

1. Medlemsstaterne vedtager og offentliggør senest den [*tolv måneder efter direktivets ikrafttrædelsesdato*] de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme dette direktiv. De tilsender straks Kommissionen disse bestemmelser med en sammenligningstabel, som viser sammenhængen mellem de pågældende bestemmelser og dette direktiv.

De anvender disse bestemmelser fra den [*atten måneder efter direktivets ikrafttrædelsesdato*] undtagen bestemmelserne om gennemførelse af artikel 4b, som finder anvendelse fra den 31. december 2013.

Bestemmelserne skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De nærmere regler for henvisningen fastsættes af medlemsstaterne.

2. Medlemsstaterne tilsender Kommissionen de vigtigste nationale bestemmelser, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv.

Artikel 3
Ikrafttrædelse

Dette direktiv træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Artikel 4
Adressater

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den

På Europa-Parlamentets vegne
Formand

På Rådets vegne
Formand